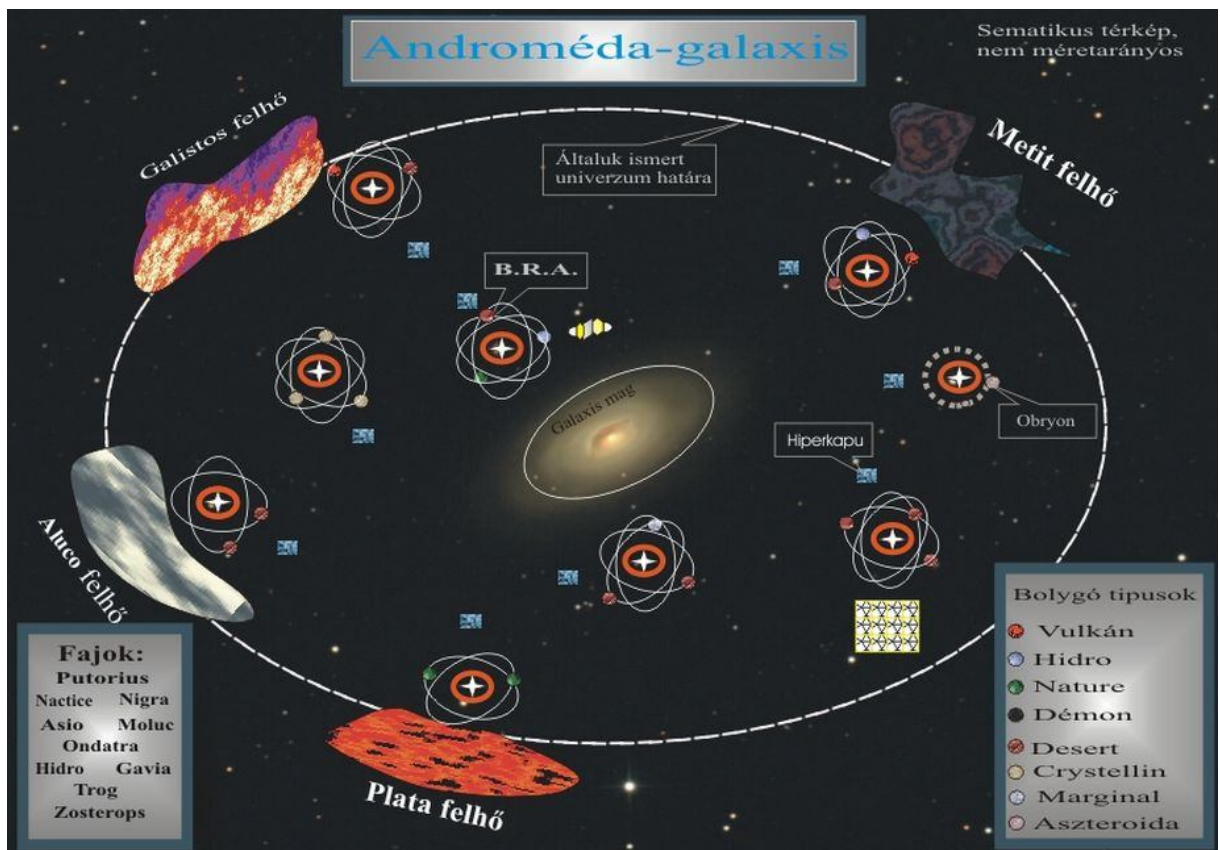

Szűcs Csaba Ferenc

Androméda-galaxis 1 Rész.

Putoriusok és a DioDroidok

Csillagtérkép

V. FEJEZET

Egy faj pusztulása.

Hirtelen megálltam a levegőbe. A föld távolodni kezdett. Megfordított a láthatatlan erő és az X10es rámpájára tett. Trinde belebegett mellettem, én meg követtem. Egyenesen az irányító pulthoz mentem, és átvettem az irányítást.

Az emelkedő konvojt megállítottam, és előre mozdítva alacsonyabbra engedtem. Hasonlóan érkezésünkkor alacsony röppályán kerültem meg a bolygót és a másik oldalán felemelkedve, vezettem ki az űrben. Most hogy tervem sikerrel jár, nem szerettem volna összeakaszkodni egy csatahajóval. Nagy ívben kerültem meg a bolygót egyenesen a hiperkapu felé tartva.

Az öt követő hajó jól reagált az irányításra. Háromszög alakzatot tartva, mint a vadlibák a vezér libát úgy követek. A megkülönböztetésükre egyszerűen egytől ötig elneveztem őket. Tehát a hármásban vannak a Molukok, a négyesben S4.

- S4 hallasz? - érdeklődtem utána.

- Kitűnően. Minden gép követ téged?- érdeklődése jelezte, hogy ő nem érzékeli a történeteket.

- Tökéletesen, hogyan tudom irányítani őket?- kérdeztem mielőtt még valamilyen gubancot, nem okozok.

- Megadott utasításokat követnek, alapértelmezésben követőre vannak állítva, de te határozod meg, hogy milyen alakzatban. Ha mást szeretnél egyszerűen, gondold az alakzatra a többit a Diodonok elintézik. - magyarázta.

- Remek munkát végeztél. - dicsértem meg apró társamat.

Az öt gép közül a baloldalon három gép volt, így rágondoltam egy szokványos háromszög alakzatra, mire a szélső gép lassan oldalazni kezdett és behúzódott a hátam mögé. Felvéve a legismertebb alakzatot. Nem a legtökéletesebb, de most egyelőre megfelel.

Baj nélkül elértük a főregjázatot. A csatahajó nem mozdult a bolygótól. Így egérutat nyerve, új célunk felé indultunk. Az Ondatra birodalom Naid bolygója felé.

Elengedtem a pultot, és fáradtan visszavánszorogtam a raktérbe, és ott leültem a földre. Kimerülten néztem körbe. Throg oda sietett hozzám, és lefeküdt mellém, úgy hogy az oldalához érjen. Megsimogattam fejét.

Trinde lebegett oda hozzám.

- Köszönöm, hogy megmentettél. - nyögtem ki fáradtan.

- Szívesen. Érdekel, hogy mi lesz a vége az eseményeknek, így nem hagyhattam, hogy meghalj. - válaszolta, és örültem, hogy kíváncsiságának köszönhetem életemet.

Plati a sarokban ácsorgott, és onnan figyelte a mindenféle űrhajó és DioDroid alkatrészeket. Éreztem a benne dúló feszültséget és félelmet, hogy vajon jól döntött-e vagy sem. Észrevette, hogy figyelem és elindult felénk. Óvatosan kerülgette az alkatrészeket, nehogy hozzáérjen bármelyikhez is. Hozzánk érve négy lábra ereszkedett, miközben felsőtestét hátrahajtva lefeküdt a földre. Úgy nézett ki, mint egy ló lefeküdt volna a földre de, fejét vízszintesen tartva figyelne ránk. Éreztem, hogy megnyugszik, apró gomb szeme behúzódott a redőzött sötét bőre alá és álomba merült.

Throg szívverése felerősödött, de nem azért, mert izgatott lett volna, hanem mert fejemet rá hajtottam és szépen lassan álomba merültem.

A Los Angeles egyik szélső utcájában, a San Ramonon álló árvaház ajtaja kinyílt és bent ismerős arcok fogadtak. John, Ronald, és Thom az apró udvaron játszott, az üveggolyók

szanaszét gurulva látszólag rendezetlenül álltak. Összeöklöztünk és nevetve meséltük egymásnak csavargásaink hihetetlen történeteit.

Mrs. Trudy közelített felénk és beletúrt a hajunkba. Figyelmeztettet, hogy a vacsora kész, és menjünk kezet mosni.

A fehér abrosz és a fehér tányérok makulátlan tisztaságban és rendben sorakoztak az asztalon. Megtisztálkodva ültünk le hozzá, melynek közepén már ott gőzölgött a leves. Csöndben faltunk, tilos volt beszélgetni. Mikor végeztünk az adagunkkal, a tányérjainkat a mosogatóba vittük és visszatettük a székeinket az asztal alá. Nem vártunk második fogást jól tudtuk, hogy arra nem telik. Szobánk apró volt és jobbra öt ágy és két szekrény tette ki az összes bútort. Gyorsan öltöztünk át pizsamába, tudtuk hamarosan lámpaoltás és utána már nem hagyhatjuk el a helyünket. Lefeküdtünk az ágyunkba és a fülünkig húztuk a takarót. Néma csend uralkodott a szobába, de mindannyian a megmaradt üres ágyat figyeltük. Ronald már nincs közöttünk, ő mindig is szerencsés volt. Most már saját családjánál alszik, és új otthona és szobája van, melynek ágyába hajthatja fejét le.

Felkaptam a fejem és felültem. Throg álmosan nézett rám. Nyugalmat sugárzott felém. Szemben még mindig Plati feküdt, vagy ült, és pihent. Szokatlan látvány volt, de eddig Throgon kívül még nem volt sokáig mellettem szerves életforma.

Álomtól kábultan keltem föl a földről.

- Kicsit nyugtalanul aludtál. - lebegett mellém Trinde.

- Nem aludtam mióta itt vagyok, és azt sem tudtam, hogy szükségem van rá. - néztem a távolba. Még mindig az emlék hatása alatt voltam, ami az álmomba jött elő.

- Ahogy a levegőre is, ugyanúgy az alvásra is. Ez a humanoid léted velejárója. Az pedig nem szűnt meg azzal, hogy Diodon külsőd lett. - úgy tűnt jobban ismer, mint én magamat. - És mint ilyen a táplálkozást se felejtse el. - figyelmeztettet.

Tényleg, még BRQ figyelmeztettet rá, hogy néha ennem kell. Van is itt valahol néhány kagylóhéjban étel, amit a Hidro barátaink hagytak itt.

Felállva megkerestem az egyik sarokban lévő tálakat. Mivel nem volt szaglászó nem tudtam megállapítani, hogy idő közben megromlottak-e vagy sem.

Mivel szám se volt, így egy kicsit fejtörést okozott vajon, hogyan vagyok képes magamhoz táplálékot venni. Felemeltem egy hal darabot, legalábbis én annak néztem, és a szám helyéhez emeltem. A Diodon páncél folyékonyra vált és elnyelte a falatot, mint a futóhomok az áldozatát. Vártam egy kicsit, de nem történt semmi.

Throg és Plati csatlakozott hozzám és jóízűen falatozni kezdtek. Ezen felbátorodva nyúltam a következő tengeri herkentyű után. Körbe pillantva olyan érzés fogott el mintha még mindig az árvaház apró konyhájába lennék, és a barátaimmal vacsoráznánk.

Trinde ott lebegett mellettünk és jót derült néha azon hogyan ügyetlenkedünk egy-két furcsa falattal.

- Tony halassz! - S4 hangja törte meg az idillt.

- Igen, tisztán. - válaszoltam. – Történt valami?- érdeklődtem, csak úgy udvariasságból.

- Igen, ha kijutunk a főregjártból, át kellene jönnöd. – hangja kicsit izgatott volt, ami még mindig nagyon furcsa volt, egy robottól.

- Rendben, feltétlenül. – válaszoltam röviden, miközben már azon zakatolt az agyam, hogy vajon mit találhatott, de addig is meg kellene nézmem, hogy barátaimmal minden rendben van-e. – Össze tudsz kapcsolni a Molukokat szállító hajóval? – érdeklődtem.

- Persze, az irányító pultnál csak rá kell gondolnod, hogy melyik gép az és a Diodonok elintézik a többit. - válasza elég egyszerűnek tűnt.

Beléptem a fülkébe.

- Kipihentnek látszol. – szólított meg barátom, amikor megfogtam a pultot.

- Aludtam, és ettem egy kicsit. – válaszoltam. – Az alvást érzem, de az evés eredményét nem. Miért van ez? – kíváncsiságom nem hagyott nyugodni.

- A Diodon szöveteidnek energiára van szükségük. Amit eddig harc közben szedtél össze. De ugyanezt étellel is pótolhatod. Mivel én nem ismerem teljesen a tested felépítését és működését, így csak te tapasztalhatod ki működését, ebben a szimbiózisban. Amire eddig szükséged volt, arra most is szükséged van, csak sokkal kisebb mértékben. - magyarázta, amire magamtól is rá jöhettem volna.

Olyan volt mintha kiléptem volna a testemből, és most ott lebegnék. A szállítóhajóban csend uralkodott. A Molukok pihentek hasonló módon, mint az imént Plati is. Csak egy valaki nem. Tonot éberem állt és figyelt. Úgy tűnt a háborúskodás óvatosságra tanította őket. Egy mindig éber, és örködik a többiek felett. Bár ők nem tudták, hogy most nincs mitől tartaniuk.

- Tonot, Tony vagyok. –szólítottam meg, ami némi meglepetéssel töltötte, el. Majd eszébe jutott, hogy az idegen már megmutatta, hogy képes különös dolgokra.

- Hallak Tony. – válaszolt. – Mi történt? Hol vagyunk?- érdeklődése több volt, mint kíváncsiság.

- Egy főregjában repülünk. Nemsokára odaérünk úti célunkhoz. Mindenki épségben megúsza?- érdeklődtem. – Van szükségetek valamire?

- Nem sérült meg senki, és egyelőre nincs szükségünk semmire. – válaszolta röviden. Szívében szorongás uralkodott, félelem az ismeretlentől, de kívülről ezt nem mutatta, jól tudta, hogy emberei csak akkor követik, ha megingathatatlanul magabiztos.

A kijáratnál nem várt senki, úgy tűnik a legutóbbi ütközet óta nem hajlandók velem harcolni.

Az Ondatra csillagrendszer egész más volt, mint az eddigiek. Reos csillagrendszer mögött nem volt csillagfelhő, mivel ez a galaxis maghoz közel helyezkedett el. Viszont nagyobb volt az eddigieknél, és sokkal közelebb helyezkedett el a bolygókhoz. Descyn bolygó felszínét szinte nyaldosta a napkitörések hullámai. Elképzelni se tudtam, hogyan lehet itt bármilyen élet.

BRQ egyenesen erre fordította a gépet. Hagytam, hogy tegye a dolgát, de amint közelebb értünk, átvettem az irányítást, és az éjszakában álló oldal felé fordultam.

A ritka légkört könnyedén átszeltük, de amint láthatóvá vált a felszín közelről, meghűlt bennem minden. Annyira ledermesztett a látvány, hogy a konvoj megállt a levegőben és hosszú percekig nem is mozdult el.

A horizonton lassan eltűnő nap halovány fényében, a hajdan virágzó társadalom nyomai még mindig ott álltak. A futurisztikus alakú felhőkarcolók, és köztük kacskaringózó beton szürke utak, egy modern várost jutatták eszembe.

A szanaszét szóródott törmelékek, és a kiegészített, egymásnak dőlő, roskadozó épületek, pedig egy faj pusztulásának nyomait. A látványt tovább rontotta, azok a használati tárgyak melyek még ilyen magasságból is jól kivehetők voltak. Szanaszét hevertek, bizonyára többségüket elégette a túl közeli nap, de némelyik túlélte a mostoha körülményeket. Látszott az elhelyezkedésükön, hogy gazdáik hirtelen hagyták sorsukra. Mintha egy hirtelen jött vihar miatt menekülniük kellett volna. Nem is álltam messze a valóságtól.

A Zosteropsok jelenlétét, feltűnő nyomaik mutatták. Azok a közel négy méter átmérőjű lyukak, melyek egyes épületek oldalát, és a földet díszítette, pontosan megmutatta, mekkora pusztítást hajtottak végre megjelenésükkel. Földön futóvá és hajléktalanná téve egy egész mindezidáig virágzó társadalmat.

Lassan leeresztettem a konvojt egy nagyobb térszerű rész, épebb felére. Kiszálltunk a gépből és tovább ámulunk a látványon. Mély érzelmeket váltott ki mindenkiből a pusztulás mértéke, és látványa. A Molukok lassan előszállingóztak a szállítóhajóból, és harciasságukat felváltotta a szánalom. Legnagyobb megdöbbenésüket, nem is az okozta, hogy van olyan faj a galaxisban, akik rosszabb helyzetben vannak, mint ők. Hanem, hogy az ő pusztulásukat nem a

Putoriusok okozták.

Az egyik lukhoz lépve, viszont egy egész más érzélem váltotta fel az eddigieket. A vadász ösztön. Ha nem egy idegen bolygón lettek volna, máris bele vetették volna magukat és indulhatott, volna a zsákmány felkutatása. Ez talán még hasznunkra válhat.

S4 szalad ki a szállítóhajóból és ugrott fel a vállamra. Megszólalnia sem kellett, jól tudtam, mit gondol. Talán ez a faj az, ami a leginkább a segítségünkre szorul.

- Mit találtál? – érdeklődtem tőle, kicsit a látványtól magamhoz térve.

Válasz helyett előreszaladt. Követtem, hátrahagyva társaimat, akik még mindig a romokat nézték megbabonázva. Egyedül BRQ volt, aki velem tartott, mert neki nem volt választása.

A szállítóhajó belseje hasonló volt, mint az X10-esé, semmilyen berendezési tárgy nem volt benne. A raktere üresen kongott. A közepén viszont egy G8-as egység lebegett apró konténerrel a tetején. A konténerben egy energia cellához hasonló, de nagyobb, hordó alakú tárgy volt.

Közelebb lépve hozzá egy emlékkép derengett fel.

„A lövedékem telibe találta az S4-es egységet, a szorítása engedett, oldalra gurultam, mire a csáp mellett, hasította ketté a burkolatot, és az S4-es egységet.

Másik kezemben lévő lövedéket bedugtam a kiszemelt nyíláson, és célpontot kerestem. A két Iterium konténer egyike már félig volt kőzettel, felette karomnyi vastag energia kábelek futottak. Lövedékem kettévágta az egyiket, mire lekonyult az egyik vége, egyenesen a konténerbe..,

Szemem előtt lebegett a kép, amint az energia kábelek belefutnak egy hordó alakú részbe.

- Ez a gépszörny szíve. Láttam benne, mikor bele lőttem. Az ebből kijövő energia vezetékeket lőttem szét. – magyaráztam.

- Nem láttam hasonló alkatrészt mikor átvizsgáltam a roncsokat. – értetlenkedett kissé bosszúsán S4, mivel most én tudtam valamit és ő nem.

- Persze, mert közvetlen a robbanás útjába volt, darabjaira tépte. – magyaráztam tovább.

- Hogyan tovább? – ugrott újra a vállamra S4. – Hogy, megyünk az Ondatraiakhoz?

- Nem akarok rájuk ijeszteni. Csak két szállítóval menjünk. – úgy tűnt egyetértett.

- Mi menjünk ezzel, a Molukok meg azzal, amivel jöttek eddig is. – mondta az ötletét.

- Kimentem a többiekhez, akik még mindig a látvány hatása alatt álltak meredten kint.

- Tonot a csapatoddal szálljatok vissza, indulunk tovább. A többiek utánam. – adtam ki a parancsot.

A rámpa felcsukódott mögöttünk és én a pilóta fülkébe mentem. Formára és felépítésben nagyon hasonló volt, mint az X10-es. A konzol pulton ugyanolyan nyílást találtam. BRQ-t belehelyeztem.

S4 elhelyezkedett a hátam mögötti falon. Megfogva pultot, máris képet kaptam róla, hogyan emelkedik a két gép. A többi lent parkolt, miközben a magasba emelkedett a két szállítóhajó. Előre indulva, a felhőkarcolókat kerülgetve nyomultak, a világos oldal felé.

Ahogy közelítettünk, úgy emelkedett a külső hőmérséklet. A választóvonalat átlépve csapott ránk a közeli csillag, ragyogó fénye. A környező épületek teteje úgy izzott, mintha a nap aljába merítették volna őket.

A földön tátongó lyukak itt sűrűbben voltak és az egyik jóval nagyobb volt, mint a többi. Láthatóan ezt kiszélesítették. Felületén erőtér villogott, jelezve, hogy alatta élet van.

A szűk nyíláson lassan, és óvatosan leereszkedett a két gép. A lent kialakított leszálló pálya akkora volt, hogy több gép is elfért volna. Mivel most teljesen üres volt, így kényelmesen leraktuk a két gépet.

A barlangszerű helyiség, ami nyílt ebből az, üresen és kissé sötéten meredt felénk. Remélem, nem késtünk el?

- Az mi ott? – kérdeztem BRQ-t a falhoz mutatva.

Közvetlen a barlang bejárata mellett, a falnál egy sötét konzol állt.

- Egy kommunikátor. BRA használja, így kommunikálni tud velük. – magyarázta.
- Rá tudsz csatlakozni? – talán jó lesz előbb beszélni velük.
- Persze, mit mondjak nekik? – a kivetítőn meg is jelent a jól ismert piros holo fej.
- Üdvözlöd őket, és mond meg, hogy itt vannak a szállítóhajók. – próbálkoztam.
- Üdvözlöm az Ondatrai túlélőket. A szállítóhajók megérkeztek. – ez elég rövid és velős volt, de hát mit is várhat az ember egy komputertől.

A barlang sötét zugából, villámgyorsan egy vékony és igen vicces külsejű figura gördült oda. Olyan széleseben mozgott, hogy nem is láttam honnan jött, csak már ott volt.

Magassága úgy 180 cm körül lehetett, de borzasztó vékony volt. Talán a legvastagabb ponton a vállnál, sem lehetett több harminc centinél. Hat csáp alakú kezét hol kidugta, hol visszahúzta. A lába helyén egy apró gömb volt, amin úgy gurult, mint a cirkuszi bohóc az egykereű biciklin. A neon zöld bőrük nem éppen barlangba való bujkálásra való, de legalább vízszintesen fekete csíkok futnak végig rajta.

- Az energia cellákat, gyorsan! – hangja kétségbeesett volt, és türelmetlen. Úgy tűnik, nagyon kilátástalan harcot folytatnak, a túlélésért.

De nem tűnt ellenségesnek, és nem fegyverrel várt minket, úgyhogy nyugodtan kiszállhatunk, és felfedhetjük magunkat. Vannak még energia cellák az X10-esben, segíthetünk rajtuk.

A sötét barlangból előbukkanó többméteres álkapocs, még a fürge mozgású Ondatraínál is gyorsabban csapott le. Úgy tűnt el benne a konzollal együtt, mintha ott se lett volna. Amilyen gyorsan csapott le, olyan gyorsan távozott.

Egy kétségbeesett kiáltás még utoljára betöltötte a termet, majd csönd lett.

Kiugrottam a fülkéből, és a lenyíló rámpán is. A bejárathoz szaladtam, ott a falhoz lapulva óvatosan kilestem. A hátam mögött dübörgő lépések jelezték, hogy a Molukok is követnek.

A barlang balra egy nagyobb részen kiszélesedett. Az ott uralkodó káosz, megmagyarázta, a kétségbeeset segítségkérést.

A bal oldali falból kinyúló Zosterops gyors csapásokkal próbálta bekapni az előtte függő Ondatraiakat. Az óriáskígyó felágaskodva méricskélte hozzá képest apró ellenfeleit. Nagy fekete szemét meresztette rájuk, de vastag páncélján nem jutottak át a fegyvereik tűzereje. Láthatóan nem tudott csak előre mozogni, így egyelőre patt helyzet alakult ki. A két Ondatrai csápjaikban egy-egy fegyvert tartva folyamatosan tüzelt rá.

A jobb oldalon lévő nyílásnál két másik társuk az erőtér generálót próbálták életben tartani, miközben egy másik Zosterops faltörő kosként próbálta azt gyengíteni.

A bal oldali Zosterops teste benyúlt a nyílásba, amin keresztül valószínűleg rájuk tört. A falnál álló szerkezet hasonló volt, mint a jobb oldali. Tehát egy védőernyőt már áttörtek. Az erőtér generáló sötéten csillogott a Diodon szememben, tehát lemerült. Úgy tűnt ilyen távolból, hogy nem sérült meg.

Miközben kezemben energia gömb kezdett gyűlni össze, a Molukok elviharoztak mellettem. Dübörgő lépésüket visszhangozta a barlang falai. A meglepett Zosteropsok, és az Ondatraiak annyira elbambultak, hogy egy pillanatig abbahagyták a harcot, és a feljüket dübörgő csordát nézték. Ezt jól kihasználták a Molukok. Az óriáskígyóra vetették magukat, és fejét elkapva a földre nyomták. Négyen erősen megkapaszkodtak durva vastag bőrébe, mind a négy kezükkel, és lehúzták a földre, miközben társaik ütlegelni kezdték. Tonot és Plati most félretéve ellenségeskedésüket, vállvetve harcoltak a szörnyel. Throg felugrott a hátára, és a szemébe mélyesztette karmait, miközben felfújódott elülső részét nehezített rá.

A két fegyveres Ondatrai, leengedte a fegyvereit, és úgy nézték, mi folyik a szemük előtt.

A két energia lövedék becsapódott a sötét erőtér generálóba, de nem történt semmit. Jól reagáltak a fejleményekre. Eldobva fegyvereiket odaszáguldottak a géphez és örült módon kezdték el szerelni, miközben minden csápjuk összevisszaságban mozgott, valamilyen rejtett helyekről szerszámok kerültek elő. A jobb oldalon dolgozók, felém intettek, és egy

csavarkulcsszerű szerszámra mutattak, ami kiált a gépből. A két energia gömb telibe találta. A gép felizzott majd a védőernyő halovány fénye felerősödve villogott. A következő találattól viszont fényesen világítani kezdett. A bal oldaliak gyorsan tanultak az esetből és ők is a megfelelő helyre mutattak. A két lövedék most is talált. Szinte el se akartam hinni, hogy ilyen pontosak a lövéseim. A gép felzúgott, a következő energia fröccstől, felvillant a védőernyő. Egyenesen át a Zosterops testén. Az kitérve száját, nagyot rándult, majd elvált elülső teste a kapun túl maradtól. A kegyelemdőfést már a Molukok adták meg, nem volt szép látvány, mikor a húsába mélyesztették karmaikat és elhúzták a kaputól, miközben vaskos húsdarabokat téptek ki belőle, és lakmározni kezdtek.

A biztonság kedvéért, még egyet bele lőttem, és már is fényesen világított, mint a társa. A másik oldalon lévő, tanuló fajtársa hibájából lassan elkezdett hátrálni, és beleveszett az alagút sötétjébe.

A szerelők felpattantak és összekapaszkodva körbe-körbe kocsikázták a tetem körül. A fejükben lejátszódó érzelmektől könnybe lábadt volna a szemem, ha lett volna. Ez volt első győzelmük a bestiák felett. Az örömhöz nem tudtam csatlakozni, keserűség volt a szívemben. Egy társuk miattam halt meg, mert félre vezettem őt a holo képpel. Lelkiismeretemmel küszködve közelítettem meg őket.

- Üdvözöllek benneteket, Tony vagyok. Ők, pedig a csapatom. – mutatkoztam be illően, és mutattam körbe különböző társaimon. S4 hátulról felugrott a vállamra.

A barlang, különböző pontjaiból, a sötétből Ondatraiak jöttek elő, kíváncsiskodva gurultak körbe minket, főleg a Molukokat, és engem. Egy-két fiatal egyed máris Throggal kezdett el játszani, aki máris jó kis kutyaként kergette őket.

- Üdvözöllek, és köszönjük a segítséget. – gurult elém egyikük. Bőre hasonló volt, de a sötét csíkok sokkal vastagabbak voltak. Tehát ez a faj, kor jellemzője. – Wulpes vagyok a megmaradt Ondatraiak vezetője. Azt hittük a kereskedelmi egyezmény megszüntetésével, nem jön több hajó. – mondta, amin teljesen kiakadtam. Azt hiszi én egy Putorius egység vagyok. Persze egy S4-es egységgel a vállamon én is annak nézném magamat.

- Milyen egyezmény? Én nem vagyok Putorius. – világosítottam föl.

- Nemrégiben, felbontották az egyezményt, ami a köztünk, és a Putoriusok közt kötött. Onnantól nem hoztak több energia cellát. – mondta elég lehangoltan. – De ha nem ők küldtek, akkor kik vagytok? – érdeklődött.

- Egy csapat vagyunk, akik célul tűzték ki maguknak, hogy elpusztítják a Putoriusok elnyomását. – határozott kijelentésem, némi zavargást okozott.

- Akkor minek köszönhetjük a segítségeteket? – kíváncsiskodott.

- Nem minden hátsó szándék nélkül tettük. Szövetséget ajánlunk nektek, a Putoriusok ellen.- kijelentésem még nagyobb zúgolódást váltott ki.

- Mi nem harcolhatunk ellenük. Nekik köszönhetjük, hogy életben maradtunk. – tiltakozott.

- Csak kihasználták benneteket és a helyzeteteket. Amennyiben segíteni akartak volna rajtatok, megtehették volna ezzel. – mutattam a hátam mögé, ahol egy G8-ason érkezett legújabb szerzeményünk.

Az Ondatraiak odaözlöltek, és csodálkozva nézték. Wulpes is közelebb jött és csápjait megnyújtva kiemelte a szerezett dobozából.

- Egy hordozható erőmű? Honnan szerezted? – érdeklődése több volt, mint kíváncsiság, a fejében lejátszódó gondolatok viszont már egyre jobban felém sodorták.

- A Putoriusok egyik szállítóhajójában találtuk. Be akarták építeni egy bányászgépbe, amivel egy fegyverhez való anyagot akartak bányászni. – harag, ami gyúlt benne, már teljesen mellénk állította őt.

- Kérj bármit érte, megkapod. – kijelentésében csak úgy izzott a harag.

- Nem egyszerűen nektek akarom adni, hanem fel akarom éleszteni a védőpajzsotokat. – kijelentésem szokás szerint morajlást váltott ki.

- Senkinek nem sikerült, még túlélnie a kinti körülményeket. A gépek meg tönkremennek, a folytonos napkitörésektől. Kár lenne tönkretenni egy ilyen értékes energiaforrást.– szeme hullámos lett, amit nem tudtam mire vélni.

- Testem nagy részét Diodonok alkotják, rövid ideig elviselem a káros sugárzást. Talán annyi elég lesz, hogy beüzemeljem. – próbálkoztam.

- Mi már feladtuk, hogy sikerüljön. – elkeseredettségük olyan hosszú időre nyúlt vissza, minden hitüket elveszítették már.

- De eddig nem volt ilyen gépetek. – erőltettem tovább.

- Nem engedhetem tönkretenni a gépet. – erősködött.

- Wulpes ez egy mobil erőmű. Kapcsolhatnánk rá erőteret, és így akárki eljuthatna a védőpajzs generátorig. – vágott közbe egy fiatal, a tömegeből. Előgurulva látszott rajta hogy jóval kisebb, mint a többiek. Csíkjai is vékonyabbak voltak, mint a többieké. Egy gyerek.

Wulpes egy pillanatra, haragra gerjedt, de szerelő énje felülkerekedett, és már másképp látta a dolgokat.

- Jó ötlet. Ha kerekeket szerelnénk alá, akkor rengeteg energiát megspórolhatnánk, de akkor igen nehéz lenne mozgatni.

- A Molukok elbírnák tolni? – mutattam nem kisméretű barátaimra.

- Igen, ez az, nekik sikerülhet. – ujjongott a vezető. – Több csatlakozást kell rá rakni, hogy egyszerre tudja az erőteret, és a védőpajzsot is üzemeltetni. – ezt már nem is nekem, hanem a többieknek mondta, akik olyan hévvel estek neki az értékes portékának, hogy azt hittem szét tépik.

Néhány társuk eltűnt egy-egy sötét alagútban, és alkatrészekkel hozott elő.

- Míg elkészültök addig mi kiírtjuk a fenevadakat. – bár mondandóm telepatikus volt mégis hiába való, nem jutott el hozzájuk.

Közelebb mentem a jobb oldali erőtérhez és benéztem az alagútba. A sötétségen kívül nem láttam semmit. A fala olyan sima volt, mintha valamilyen géppel formálták volna. Olyan aprólékos, és kidolgozott volt.

A sötétből előugró Zosterops, erősen csapódott bele a túloldalra. Az ijedségtől hátra hőköltem. Lassan visszahúzódott, majd óvatosan közelítette meg a falat és közvetlen közélről nézett rám hatalmas szemeivel.

- Miben segíthetünk? – gurult hozzám két szerelő, nem is foglalkozva a vérengző fenevaddal a fal túloldalán. Látszott rajtuk, hogy az idő folyamán, már hozzászoktak.

- Ki tudjátok, kapcsolni az erőteret, majd vissza? – kérdésemtől, kicsit hátrébb gurultak, és onnan méregették, hogy vajon komolyan gondolom, vagy megbolondultam.

- Ha kikapcsoljuk, azonnal betör ide. – értetlenkedtek, majd rájőve tervemre, válaszoltak. – A visszakapcsolás, eltart egy ideig, de visszatudjuk.

A hátunk mögül, mindenki eltűnt, mikor megértették a tervet. A Moluk, és Throg kivételével, ők inkább behúzódtak, oldalra a fal mellé.

Az erőtér villant, párat, majd eltűnt. Feszült csend követte. Vártunk. Semmi.

A lény nem mozdult a sötét vackából. A Molukok ugrásra készen vártak, Throg felfújta elülső részét, és támadásra készült. Semmi. Gyorsan tanult társa hibájából.

Plati kiált az erőtér kapui elé, majd lassan hátrálni kezdett, és felemelte kezét, hogy tompítsa majd az ütközést. Semmi.

Kiálltam, mellé, bár féltetem őt, de mivel nem reagált a lény rá, így én is csatlakoztam. Semmi.

A két szerelő elzavart bennünket onnan, majd az egyik felemelt egy hosszúka eszközt és arra irányította, amerre az előbb álltunk. A megjelenő holo kép annyira élethű volt, hogy egy pillanatra azt hittem az egyikük odament.

A Zosterops úgy csapott le, mint éhes kutya a velős csontra, és nem is voltam messze a valóságtól. Amint kiért a Molukok és Thorg hasonlóan, mint korábban rávetették magukat. Esélye sem volt alattuk. A felvillanó erőtér újra megtette a hatását. Az Ondatraiak együtt ünnepeltek a Molukokkal, akik most nem falatoztak a zsákmányból.

- Ez egy holo kivetítő? – érdeklődtem az egyikről, a csápjában fejtett eszközre mutatva.

- Igen ezzel szoktuk félre vezetni őket, erre mindig ugranak. – Én meg a lelkiismeretemmel küszködök itt, jól átverték engem is.

- Tudjátok miért tart benneteket, ennyire értékes portékának? – kíváncsi voltam, vajon a színük, vagy az alakjuk, az, ami ennyire felkelti az étvágyukat.

- Ezek a lények a fémre mennek. Ezért támadnak meg bennünket. – Felemelte csápjait, amitől a lélegzetem is elállt, na nem a szagoktól, hanem azoktól az apró zsebektől, amik a bőrükben úgy voltak kialakítva, szerszámokat tudnak elhelyezni benne. – Sajnos későn jöttünk rá, hogy nem a szerves lényeket eszik, hanem a fémeket. Szerintünk azért ilyen a bőrük. – magyarázta.

- Menyi lehet belőlük? – a kérdés kézen fekvő volt, jelenleg.

- A tudósaink tízet hoztak a városunkba, de nem tudjuk a meteor, amiben találták, hányat tartalmazott. – hát szép kilátások. – Szerinted be tudjuk indítani a pajzsot? – kérdezett vissza.

- Mindent el fogok követni, hogy sikerüljön. - válaszoltam határozottan.

Wulpes tartott felém, miközben a Molukok és a szerelők eltűntek az egyik járatban. Throg jelezte felém, hogy inkább vadászna. Engedtem, hogy menjen. Plati inkább mellettem maradt. Tudta, neki fontosabb dolga lesz.

- Én is veletek tartok. – lebegett hozzám Trinde, aki eddig a hátérben figyelte az eseményeket.

- Kész vagyunk. – mondta Wulpes amint odaért hozzánk. Az Asio látványa kicsit meglepte, ők ismerték a hírüket. Hátrafordulva, jelezte, hogy érkezik valami.

Tíz Ondatrai tolt a szerkezetet, melynek közepén ott díszelgett a mini erőmű. A négy sarkán egy-egy oszlop állt, hasonló minta a barlang járatok mellett. Erőtér kapuk. Az alatta elhelyezkedő négy pici kerék láthatóan nem nagyon bírta el a rá nehezedő tömeget, lassan jutottak előre.

Plati lépett oda. Megmarkolt a számára kialakított kapaszkodókat, és taszított egyet rajta. Az apró Ondatraiak hirtelen elengedték, hogy hasra ne vágódjanak. Már jóval gyorsabban haladt a „szekér”.

A leszálló pályához érve, mindenki szem a tetőn elhelyezett erőtérre esett, és a mögötte pusztító forrásra.

- Nem várhatnánk, míg sötét nem lesz? – próbálkozott Plati.

- A bolygó ezen felén, nem megy le a nap sohasem. – válaszolt komoran Wulpes, miközben le se vette a szemét a kinti világról. – A bolygó kötött keringést végez, vagyis mindig ugyanazt az oldalát fordítja a nap felé. – magyarázta.

- Hogyan tovább? – érdeklődtem, tudtam, most rajtuk a sor.

- A szállítóhajóval el tudunk menni a pajzs generátor épületéig. A Diodon páncél megvédi. – kezdte magyarázni. – Az épületbe már a szerkezet erőtere védelmében megyünk be. – kész tervnek tűnt.

- Kik kellene? – érdeklődtem a részletek után.

- A Moluk tolja a gépet. – intet Plati felé, aki beleegyezően állt mellettünk. – Kell az Asio is, hogy megtisztítsa az utat előttünk. – nézett nem kis bizonytalansággal Trinde felé. – Te pedig, jól jössz, ha egy kis plusz energiára lesz szükség, vagy valamilyen váratlan esemény történik.

Plati lassan feltolta a gépet a szállítóhajó rámpáján.

- Én nem tartok veletek, számomra túl veszélyes, de remélem sikerül. - mondta S4, és leugrott rólam és a másik szállítóba tartott, amiben BRQ is volt.

Az Ondatrai kölyök elhúzott mellettünk, és elsőként ért föl a raktérbe. Mivel Wulpes nem reagált rá, így én is szó nélkül hagytam a dolgot.

A szállítóhajó fülkéje már ismerős volt, megfogva a pultot felcsuktam a rámpát, és emelkedni kezdtünk, majd átvágtunk az erőtérre.

A felhőkarcolók közt repülve az egyik kitűnt a többi közül. Jóval magasabb lehetett fénykorában. Vaskosabb alja jó néhány lyukat tartalmazott. Ez a védőpajzs épülete.

A Zosteropsok nem kímélték, de nem dőlt le, ami most sokat segített rajtunk. Közelebb érve leszállópálya után néztem, de annyi törmelék, volt körülötte, hogy nem láttam egy alkalmasat sem. Mást viszont igen.

Lenyomtam az orrát a gépnek és leereszkedtem egész a földfelszínig, ott felkaptam, az alja súrolta a törmelékeket a földön. A túlméretess lyukon át beszáguldottam az épületbe, majd hirtelen befékezve bekapcsoltam az antigravitációs hajtóműveket, és letettem az épület padlójára a gépet.

- Menyire közel vagyunk? – kérdezte Wulpes, mikor kijöttem a fülkéből.

- Az épület alsó szintjén állunk. – válaszoltam, amitől újra hullámos lett a szeme. Hiszen tudta, hogy egy Zosterops vájt lyukon sem fér be egy szállító, akkor hogyan jutottunk be?

A gyerek a gépbe ugrott és beindította azt. Az erőtér megjelent a tetején, az alján, és elől. Hátról, utat engedett nekünk, hogy beszállhassunk. Plati elfoglalta a helyét, Wulpes, előre ment, én is beléptem, majd Trindére néztem.

- Nekem nem árt a sugárzás. – válaszolt röviden, majd kirepült a szállítóból.

Plati meglökte a gépet, majd lassan elindultunk. A hátsó erőtér is bekapcsolt, majd lassan legurultunk a rámpán. A terem elég nagy volt, hogy akár egy tucat gép leszállhasson ott. Hajdan elég sok berendezési tárgy lehetett benne. Trinde alig győzte elhordani előlünk őket. Szépen akkurátusan kisebb kupacokba pakolászták őket.

A két Ondatrai előre mutatott. A terem másik végében egy emelvényre egy rámpa vezetett föl. Tetején egy torony állt, ami egyenesen meredt az épület csúcsa felé.

Wulpesben vegyes érzelmek törtek elő. A remény mely újra feltámadt benne. Így a célt látván, hiszen sohasem sikerült, ilyen közel jutniuk. Félelem, hogy talán a gép olyan súlyosan megsérült, hogy nem sikerül újra élesíteni.

Plati hősiességgel tolt a gépet, a rámpán felfelé kicsit lassabban haladt, de izmait megfeszítve halad rendületlenül. Sikerült, elértük. A gép elülső erőterén belülről került a torony alsó része.

Wulpes és a gyerek úgy ugrott neki, mintha a karácsonyi ajándéknak a kisgyerek. Minden rejtet zugukból alkatrészek, és szerszámok kerültek elő, jól fel voltak készítve. A két szerelő rendkívül nagy összhangban dolgozott, csápjai úgy mozogtak, hogy ne akadályozás egymást, egy pillanatra sem, mert az idő most a legfontosabb.

Túl könnyen sikerült, valami nem stimmel. Az érzések rám törtek. Lassan kihátráltam a védőernyő védelméből. A kinti izzó forróságból, semmit nem éreztem. Az emelvény szélére mentem. Vártam, tudtam, valami van itt.

A sötétből két vaskos csáp vágódott ki, Itherium végük csak úgy csillogott. Nem ért felkészületlenül. Oldalra ugorva landoltam a terem padlóján.

A sarokból a kétlábú gép óriás, dübörgő lépésekkel bújott elő. A bányász monstrum a Molukok bolygójáról eljött a szívéért.

De nem kapja meg. Előre szaladva támadtam, meg, miközben oldalra elugráltam csápjai elől. Felugrottam a levegőbe és onnan tüzeltem, egyenest a fejé elhelyezkedő két ágyúra. Ezekkel teheti a legtöbb kárt.

Lövedékem becsapódása energia hullámot okozott a felületén, ami a felsőtestéig végig szaladt. El se érték az ágyúkat.

Erőtér pajzsa van.

Ezért tud létezni ebben a környezetben. Tehát a Putoriusok megoldották, és ahelyett, hogy segítettek volna, inkább bebiztosították magukat. Az esélyt is elvették az Ondatraiaktól, hogy megmeneküljenek.

Látván, hogy nem tudok neki ártani, elfordult tőlem, egyenesen az emelvény felé. Felemelte vaskos csápjait. Örült tempóban szaladtam fel rá miközben folyamatosan tüzeltem. De hasztalan, az erőterről lepattantam, csak úgy, mint a lövedékeim.

Támadásra lendítette csápjait, egyenesen a pajzsgenerátort megcélozva.

A föld megremegett alattunk, elestem. Földrengés? Itt is van ilyen?

A gépszörny megingott, csápjai célt tévesztve csapódtak az épület falába. Bal lába meg emelkedett, de nem lépni akart. Inkább a padló kezdet fölemelkedni. Elvesztette egyensúlyát, és hátra dőlt. Oldalra ugrottam a felém zuhanó gép test elől. Értetlenül álltam föl.

Ott hol korábban a lába volt, most egy másfél méteres földoszlop magaslott.

Trinde leengedte a kezét, és rám nézett. Eltökélttség, és harag volt a szemében.

A csápjait maga alá húzta és elkezdte vele felnyomni a felsőtestét. Nem adja fel, de most már mi sem. Felpattanva álltam meg, a háta mögött. Egy érzés kerített hatalmába. Felugrottam.

Az alattam elsüvítő többméteres álkapocs, egyenesen az ágyúkat célozta meg. A Zosterops nősténynek meg se kottyant a védőpajzs. Úgy hatolt át rajta, mintha ott se lenne.

A hátán landoltam, majd hasra vágtam magamat, és megkapaszkodtam. Hátra nézve láttam, hogy azon a lyukon nyúlik ki a teste, mint amin bejöttünk mi is. Szélessége pont akkora volt, mint ő. Tehát megvan, mi okozta a nagyobb lukat. A Nőstény közel háromszor akkora volt, mint a hím társai. Meglovagolva hátát, figyeltem az eseményeket.

A nőstény újra lecsapott. Most a törzsét vette célba. A géptestet úgy ölelte körbe az álkapcsa, mintha egyben akarná lenyelni. A nyakára tekeredő csápok, viszonozták a fojtogatást.

Felpattantam, és a nyakán előreszaladva felugrottam a fejére. A nyakán lévő csápok megremegettek a találataimtól. Meglazultak kissé. Az álkapocs erős szorításától, elpattant valami a gépszörnyben. Az erőtere villant egyet majd láthatóan eltűnt.

A ráható napkitörések, rögtön megtették a hatásukat. A csápok lelohadtak, a lába megroggyant. Elesni nem tudott. A Zosterops erősen tartotta.

Elindult hátrafelé, egyenes kifelé. Szájából nem engedte prédáját. A lyukhoz érve leugrottam róla oldalra.

Kivonszolta a géptestet az épület elé. A két oldalról érkező hím Zosteropsok letépték a lábát, és a testébe kapaszkodtak. Úgy tépték darabokra, mint éhes oroszának az elejtett zebrát.

Trinde suhant el mellettem, és eltűnt a Zosteropsok kavalkádjában. Hova megy? Mit csinál?

A nőstény magasra emelte zsákmányát, mutatva többinek, hogy vége az éhezésnek.

Száját kitátotta és kiköpte a robot felsőtestének egy jókora darabját, ami egyenesen az épület falának csapódott. Megremegett teste.

A többiek követték példáját. A lezuhanó alkatrészek között Trinde tűnt fel visszafelé tartott.

Mire odaért hozzám, láttam miért ment. Az értékes robot szívért. Elorozta tőlük, mielőtt felfalják.

De mi történt a Zosteropsokkal?

Fejük úgy hullott alá, mintha elkábultak volna. A géproncsokon becsapódva elfordultak oldalra.

Wulpes gurult mellém, és elmerően nézett a magasba.

Az égen kék színű ernyő világított, kiteszítva a nap káros sugarait. Lenézve a földre, az egyik lyuknál látható volt a kék erőter, amint lezárja a tetejét. Ugyanúgy ahogy a többi

lyuknál is. Lezárta a földet is, és ezzel kettévágta az összes Zopterost, akik végre feljöttek a felszínre, a megjelenő védőpajzsnak köszönhetően. Jól alkalmazták egyszerű tervemet. A föld felszínén kicsit később kapcsolódtak be.

A harcnak vége.

Technikai fölényükkel legyőzték ősi ellenségüket. Egy faj pusztulását okozva.

A távolban Molkokat, és Ondatraiakat láttam felénk sétálni. A védőpajzs bekapcsolásával előjöttek rejtekeikből, és most örömtáncot jártak a tetemek körül.

A Molkok elismerően méregették a nőstény Zosteropst. Plati és Tonot megemelték a leszakadt fejet és a fejük fölé kinyomva, bődületes ordításba kezdtek, mintha csak ők ejtették volna el. A többiek az égbe emelték a kezüket és ők is ordítottak. Igazi Molukos győzelmi ének volt ez.

Trinde lebegett mellém és mosolygós arccal konstatálta az eseményeket. Boldog volt, hogy valami igazán jót tehetett, és ezzel megmentett egy egész társadalmat. Már nem bánta, hogy velünk kellett jönnie. Érezte, még sok jót tehet mellettünk.

Throg felugrott az egyik tetem fejére, és felfújta hátsó részét, és hatalmasat szökkenve átugrott a másokra. Úgy játszadozott velük, mint gyerek a mászókan.

Csak álltam és boldog szívvel figyeltem őket, mint szülő a gyermeke felett, aki éppen most kapta meg a hön áhított játékot, és most elmélyülten játszik vele.

Ondatraiak sereglettek hozzám, és megragadva karomat örült tempóban száguldottak és pörögtek velem.

Teljes történet az <http://www.sci-fikonyv.hu> oldalon.